

Weer en wind

Joke Verweerd

Weer en wind

De mooiste
verhalen

Uitgeverij Mozaïek - Utrecht

ISBN 978 90 239 5935 9
ISBN 978 90 239 5936 6 (e-book)
NUR 303

© 2020 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht
www.uitgeverijmozaiek.nl
www.jokeverweerd.nl

Omslagontwerp: Geert de Koning
Auteursfoto: Rianne den Bok

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Mozaïek vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

Peultjes	7
Diner dansant	11
Een klein gebaar	19
Op het nippertje	25
Bij nader inzien	33
Groot	45
Eindeloos licht	51
Een man, een vrouw, een kind (1)	59
Een man, een vrouw, een kind (2)	67
Er is nog taart...	75
Alarm	81
Even praten	87
Bloemen onder de sneeuw	99
Niet te vergeefs	105
Een mens is nooit te oud...	113
Hoger dan de blauwe luchten	119
Jan-dag	135
Koekkruidels	143
Broertje	149

Mais	155
Drift	163
Naar Holland	169
Overeind blijven	183
Onze Wereld	191
Kijkers	197
Oom Floris	205
Zinken	211
Ondersteboven	217
Pimpelmees en Koekoeksjong	241
Laatste zomer	245
Sneakers met profiel	253
Toekomstplannen	261
Proeftijd	267
Verrassing	273
Lappenpop	281
Wachtwoord	289
Menens	295
Le Pavillon	301
Wijd open	317
Samenspel	323
Zachte handen	329
Lieve onbekende mama	335
Vakantieleed	343
Superslim	351
Zonder jou	357
Jongelui	367
Claudia Procula	373
Verantwoording	393

Peultjes

Ze had het niet kunnen laten, ze had peultjes gezaaid. In zo'n wit doosje waarin de afhaalchinese het eten verpakt. Dat doosje stond al een hele tijd in het keukenkastje, want ja, weggooien paste niet zo bij Trude.

Nu had ze het doosje dus gebruikt om peultjes in te zaaien. Terwijl de tuin sinds het overlijden van Jan in andere handen was overgegaan. Dat leek logisch, vorig jaar september. Waarvoor zou ze die tuin aanhouden? En wie zou het werk doen? Ze had zich nooit bemoeid met de tuin. Dat was Jans verantwoordelijkheid geweest. Pas al er geoogst kon worden, kwam zij in beeld. Als Jan een vergiet vol aardbeien had of een half emmertje vroege aardappels. Of de eerste peultjes, want daar was ze gek op. 'Al zijn het er maar drie,' zei ze dan tegen Jan, 'voor mij is het een koningsmaal!' Hoe hij dan naar haar keek... Daar waren geen woorden voor.

En zoals hij een hand vol jonge peultjes uit de zak van zijn werkbroek kon halen! Ze schiet vol bij de herinnering. Dat wil ze niet! Dat zou ze niet meer doen, toch? Maar helemaal waterdicht was dat voornemen niet. Waarom had ze anders dat zakje met peultjeszaad gekocht? Dat sloeg dan toch nergens op?

Ze kwam het zakje zaad tegen bij de supermarkt, in de grabbelbak met incurante waar. Geen idee waar het vandaan kwam, want het hoorde natuurlijk meer in een tuincentrum dan in de supermarkt. Maar goed, de prijs was er ook naar: een halve euro. En omdat er 'Sluimererwt' op stond, had ze het niet kunnen laten liggen.

Thuisgekomen had ze de erwten vierentwintig uur laten weken, zoals ze Jan zo vaak had zien doen. De azalea was toch net aan de groene container toe, ze kon mooi de aarde een tweede kans geven. Nu nog een ondiep bakje en een stukje plasticfolie. Zo kwam het doosje van de Chinees van pas! Een prima broei-bakje voor sluimererwten.

Elke ochtend keek ze wel een kwartier naar de plantjes, wat groeiden ze hard. Het was zo troostend om te zien hoe een droog rond balletje een fris groen wonder werd. Jammer dat er bij het theedrinken in de grote zaal belangrijker dingen waren. Voor de mensen die daar zaten te kakelen dan. Voor haar was het waarnemen van de groei van de plantjes een soort oase in de woestijn van elke dag. Het meetlint uit haar naaidoos stelde elke dag een nieuw record vast.

Tussen de dertien en de zestien centimeter hoog waren ze nu, met stroeve ronde blaadjes die van die grijpertjes vormden. Handjes die in de lege lucht grepen. Ze zag zelfs al een bloemknopje. Ze moeten de volle grond in, wist ze. Maar waar? Ze ging echt niet op haar knieën tussen de struiken naast de ingang van het verzorgingstehuis. Kom op, zeg; ze was hier toch al zo'n aparte.

Vandaag moet ze een beslissing nemen, want anders vallen de plantjes om; de onderste blaadjes worden al een beetje geel. Ze zet het bakje in het boodschappenbakje van haar rollator. Een petfles water ernaast – iedereen loopt tegenwoordig met een fles water. Ze piekert over een schepje, want ze moet een mooi rul bedje maken. Dat zal met een vork uit de bestekla toch ook wel gaan? Ze vindt het best een beetje spannend.

Als de receptioniste iets hartelijks naar haar roept, schrikt ze zo dat ze bijna struikelt.

'Pas op. Voorzichtig! Ga maar niet te ver, er waait een koude wind!'

Ze gaat niet ver: naar het park verderop. Daar staat een bankje, waar ze wel eens zit, en daarachter is de volière met parkieten en duiven. Daar gaat ze haar peultjes planten, tegen het gaas aan. Als ze zelf niet in staat is om te gaan oogsten, dan zullen de vogels zich er wel aan tegoed doen. Want die houden van jonge peultjes en van peultjesloof.

Er is een smal strookje grond tussen het tegelpad

en het gaas. De vogels kwetteren, de zon schijnt op haar rug. Ze krijgt het warm als ze op haar knieën de aarde loshaalt en omwoelt met de vork. Ze maakt een voor – zou die diep genoeg zijn? Ze zet de plantjes erin en drukt de aarde weer aan. Ondertussen praat ze met de vogels, die nieuwsgierig komen kijken.

Als ze een beetje duizelig overeind komt, zit er een man op het bankje. Hij ziet er een beetje haveloos uit, en hij heeft een slecht gebit, ziet ze als hij lacht. Ze gaat naast hem zitten. Dat is eigenlijk niks voor haar, maar vandaag is ze nergens bang voor. Zo'n goed gevoel heeft ze al maanden niet gehad.

‘Zo! Op uw leeftijd nog bij de plantsoendienst? Dan zou ik er ook nog wel kunnen solliciteren!’

Ze lachen samen, en ze vertelt hoe het zit. ‘Als u hier nu vaker komt en er zitten peulen aan, dan hebt u toestemming, hoor! Ze zijn u van harte gegund. Rauw zijn ze ook lekker!’

‘Bedankt, maar ik eet altijd bij het Leger des Heils. Die plantjes zien er trouwens gezond en fris uit. Ik had vroeger een kwekerij. Maar dat was over toen de politie langskwam.’

Nee, ze gaat er niet op in, al snapt ze het best. Ze praat gewoon verder, over vroeger, over Jan. En als ze opstaat, zegt hij: ‘Het beste, hoor. Ik hoop u nog weer eens te zien hier! U hebt vast nog wel meer verhalen.’

Hoe kan zoiets nou alles anders maken – even over Jan praten en over peultjes? Het ging helemaal niet over God, en toch was Hij er.

Diner dansant

‘Ik kan er niet onderuit!’ zei Jaap nijdig. ‘Je kunt niet altijd verstek laten gaan! En alleen wil ik ook niet.’

‘We kunnen niet eens dansen,’ was mijn volgende verweer.

‘Eten alleen is ook goed; er zijn er meer die niet kunnen dansen.’

Ik ben nog nooit met zo veel tegenzin een jurk wezen kopen. De hele middag loop ik winkel in, winkel uit. Ik zoek een mooie, chique jurk. Jaap heeft me op het hart gedrukt dat het vooral niet degelijk moet. Dat betekent: modern en een beetje sexy. Ik versta de code wel.

‘U kunt het heel goed hebben! U hebt een prachtig vol figuurtje,’ zegt de vriendelijke verkoopster als ik voor de spiegel sta te twijfelen. Een jurk met spaghetti-bandjes en een decolleté waarin ik, als ik naar beneden kijk, verdrink. Het kippenvel staat op mijn armen.

‘Te bloot,’ zeg ik, ‘en dat décolleté komt alleen maar zo gevuld omdat ik borstvoeding geef momenteel.’ Ik wijs op mijn kleding in het pashokje, de voedings-bh hangt triomfantelijk in het zicht. Ik krijg er een kleur van. Wat een zotte situatie.

‘U hebt een baby! Wat leuk!’ zegt de verkoopster enthousiast.

Over Sjoerd praat ik heel wat gemakkelijker. We raken in een levendig gesprek verward en ik haal het fotomapje uit mijn tas.

Pas als Sjoerd voldoende bewonderd is, zelfs naar mijn maatstaven, komt de verkoopster met een idee. ‘U moet geen jurk tegen uw zin kopen. Neemt u nou iets zachts, iets vrouwelijks. Ik heb zoiets wel hangen.’ Ze loopt langs de rekken en komt terug met een jurk met een bijpassend, kort jasje. Ruwe zijde in verschillende tinten roze. Het past me uitstekend en staat me prachtig. Het is te duur, maar dat moet Jaap er maar voor overhebben.

Jaap vindt het schitterend. Zijn enthousiasme maakt dat ik toch een klein beetje zin krijg in het diner. Mijn moeder komt op Sjoerd passen, aan haar vertrouwen ik hem wel toe.

Lang sta ik boven zijn wiegje gebogen. Hij slaapt, zijn knuistje onder zijn rode wang en zijn mondje een klein beetje open. ‘Ik ga uit,’ fluister ik. ‘Mamma gaat dansen. O nee, dat kan ze niet. Eten en kijken naar het dansen. Dat had je niet gedacht hè, dat je ou-

ders zo frivool waren? Kind nog toe, waar ben jij terechtgekomen!

Dat laatste blijft in mijn hoofd rondspoken, zelfs in de taxi.

Tja, we gaan met de taxi. Ook Jaap. Vroeger gingen we op de fiets naar een feestje en toen ik zwanger was van Sjoerd mocht ik bij hem achterop. Maar sinds Jaaps nieuwe baan is alles anders. Moet dat nou echt of zijn het spatsies? Manager finance is hij nu. Met veel verantwoordelijkheden en een vorstelijk salaris – ik weet het. Maar hoeveel van jezelf moet je daarvoor inleveren? Ik zit ineens te slikken tegen mijn tranen. Dat mooie roze pakje had ik liever willen kopen voor de doopdienst van Sjoerd. Maar toen had ik nog genoeg in de kast hangen, vond Jaap...

De taxi stopt en Jaap biedt me zijn arm. Nu moet ik weer lachen. 'We lijken Maxima en Alexander wel!' 'Sst,' fluistert Jaap.

Er kan zelfs geen grapje meer af. Wat is hij gespannen! Is het nou echt zo belangrijk wat er vanavond gebeurt? Wat kan er trouwens gebeuren? Ik zal netjes eten, niet dansen, niet veel drinken; de komst van Sjoerd is overal een afdoend excuus voor.

Bij wie moet ik allemaal in de smaak vallen? Ach, ik hoef maar op Jaaps manier van doen te letten en ik weet het. Onopvallend geef ik mijn ogen goed de kost. De grote baas en zijn vrouw, dat is gauw bekeken; daar hoef ik niet naast te zitten aan tafel. Zijn

manier van kijken en haar goudgerinkel zouden mijn eetlust zeker bederven. Goedenavond, prettig met u kennis te maken. Ja, heel goed, dank u!

Een glas wijn? Wit maar, stel dat ik mors. Jaap glimt, hij krijgt complimenten bij de vleet. Hij heeft een mooie vrouw, die nieuwe manager.

Het zigeunerorkestje begint te spelen. Leuke, pittige muziek. Als daar op gedanst moet gaan worden, kunnen we nog wat beleven. Ik ben blij dat ik niet hoef.

Het buffet is een plaatje. Maar ik let te veel op de af en aan rennende obers, op het vingerknippen om een nieuw drankje, op de vuurrode wangen van het jonge serveerstertje dat van haar chef een reprimande krijgt vanwege het fout uitserveren van de gerookte zalm.

Thuis zou ik van deze gerechten smullen, ik ben een lekkerbek. Maar hier smaakt het me maar matig.

Jaap voert gesprekken. Na de plichtplegingen over en weer gaat het over de zaak en over de beursnoteringen en de prognoses.

Ik zit er van een afstandje naar te kijken. Jaap is al minstens een halfuur onderweg met zijn bordje. Steeds opnieuw wordt hij aangeklampt en verliest hij zijn doel uit het oog door alweer een zakengesprek. Zou hij dat nu echt leuk vinden of kan hij er niet onderuit? Is dat mijn Jaap nog wel, die heer in zijn driedelige kostuum? Ineens moet ik denken aan de dag waarop Sjoerd geboren werd. Hoe hij er toen uitzag,

met zijn verwilderde haar en de natte plekken op zijn overhemd. En hoe hij toen keek, en lachte, en meteen daarna op zijn lip beet, die trilde.

Laat ik niet emotioneel worden, dat geeft vlekken. En laat ik niet te veel aan Sjoerd denken, anders moet ik nog gaan kolven op het toilet.

Ik heb het ineens benauwd, ik moet even weg.

Ik sta op en loop naar de grote hal waar straks gedanst zal worden. Nu is het daar nog rustig. Voor een van de ramen staat een blonde vrouw. Ik ben zojuist aan haar voorgesteld, maar wie is ze nou ook al weer? Wat staat ze daar het donker in te kijken? Ze zucht, ik zie haar schouders langzaam zakken – dat was een hele diepe.

Ongerust ineens loop ik naar haar toe; ze draait zich om als ze mij ziet komen in het raam. Wat ziet ze wit!

‘Hallo,’ zegt ze zwakjes, ‘was jij ook zo misselijk toen je zwanger was?’

Ik knik en kijk met haar mee naar buiten waar het donker is; er is niets te zien.

‘Tot de vijfde maand, daarna ging het beter. Hoe ver ben jij?’ waag ik.

‘Zestien weken,’ zegt ze, omlaag kijkend langs haar nog superplatte buik. Ondanks haar bleke gezicht gaan haar ogen ineens stralen.

Dat geeft me de moed om verder te vragen. ‘Ben je vaak misselijk? Ook op het werk?’